V. / červen 2014
NEWSLETTER
vydavatelství
SUPRAPHON a.s.
www.supraphon.cz

na doslech

Z OBSAHU:

KAREL GOTT • HANA ZAGOROVÁ • ONDŘEJ BRZOBOHATÝ
MICHAEL KOCÁB • MARTA KUBIŠOVÁ • JIŘÍ KORN
JITKA HOSPROVÁ

KAREL GOTT
NOČNÍ KRÁL

VIDEO

Vydavatelství Supraphon již od roku 2006 pečlivě zaznamenává nejúspěšnější audiovizuální vystoupení Karla Gotta. Samotná DVD mapují desetiletí: Hity 60. let – **Lady Carneval**, Hity 70. let – **Stokrát chválím čas**, Hity 80. let – **Zůstanu svůj**, Hity 90. let – **Když muž se ženou snídá**. V pátek 13. června 2014 vychází pokračování této úspěšné ediční řady pod názvem **Noční král** – Hity prvního desetiletí 21. století a je opět dokladem jedinečnosti tohoto legendárního zpěváka!

SU 7115-9

Foto © 2014 Ondřej Pýcha

Mediálním partnerem nového DVD ***Noční král – Hity prvního desetiletí 21. století*** je rádio Blaník. Karel Gott ve vysílání oblíbeného rádia představil nejen nové DVD, ale prozradil i několik novinek, jež nyní připravuje.

Karle, můžete nám nové DVD představit?

Nové DVD s názvem ***Noční král*** je pátým v ediční řadě na tomto zvukově obrazovém nosiči. Vedle několika videoklipů na něm najdete ukázky z televizních pořadů a živé záznamy z koncertů, které jsou neopakovatelné. Pro mnohé bude určitě překvapením píseň Für immer jung, kterou jsem před léty nazpíval s německým rapperem muslimského původu Bushidem. Nebo duet Forever young se skupinou Alphaville, která měla v Praze na Žofíně koncert. Na koncertě jsem byl. Marian Gold mě vyzval, abych šel na jeviště, a spontánně jsme spolu tuto píseň zazpívali. Mimochodem skupina Alphaville mi povolila jako prvnímu zahraničnímu zpěvákovi nazpívat jejich největší hit Forever young v jiné jazykové verzi než v anglické. Jak s českou tak s německou verzí jsem měl velký úspěch.

Na novém DVD je to nejlepší z vašich písní z první dekády tohoto století. V čem byla tato doba pro vás výjimečná?

První dekáda tohoto století byla pro mě výrazně ovlivněna swingem. V roce 2002 jsem nahrál za doprovodu Big Bandu Felixe Slováčka album Swing kolekce. Vzdal jsem tím hold té krásné zlaté éře swingu. Co mě hřeje u srdce, je, že zpěváci jako Robie Williams, Rod Steward a další, kteří zpívají v úplně jiném hudebním žánru, se také vrací k těmto písním. Na DVD ***Noční král*** najdete záznam koncertu z divadla ve Slaném, kde jsem několik těchto evergreenů uvedl.

Jaké rarity na tomto vašem novém DVD najdeme?

V letech 2002-2003 jsem absolvoval s Helenou Vondráčkovou 22 koncertů, na které se přišlo podívat sto dvacet pět tisíc diváků. Na tomto DVD najdete naše dva duety a dvě má sólová vystoupení. Také diváky prostřednictvím DVD pozvu do pražského paláce Žofín, ve kterém se díky někdejšímu řediteli Janu Nekolovi konaly koncerty hvězd. Tady jsem se mnoho naučil od dirigenta Františka Preislera, který se mnou probíral, jak na žánr klasické hudby, ve kterém se tak často nepohybuji.

S německým rapperem Bushidem při interpretaci duetu Für immer jung v obří německé televizní show The Dome vysílané z Düsseldorfu (2008)

Foto © archiv Karla Gotta

Už jsme zmínili, že posluchači najdou na Nočním králi řadu rarit. Na co bychom ještě neměli zapomenout?

Najdete tu můj hit, který měl velký úspěch v Rusku, Já brány otevírám. Také duet s Martinou Balogovou, kterou jsem si oblíbil ze soutěže Česko hledá SuperStar. Oba nás s Karlem Svobodou nadchla. Volali jsme si hned, jak byla vyřazena ze soutěže. Nechápali jsme, že taková skvělá zpěvačka neprošla do dalšího kola, a rozhodli jsme se, že s ní nazpívám duet.

Na vašem novém DVD najdeme i zajímavou verzi duetu Zvonky štěstí. Můžete k tomu říct něco víc?

V roce 2009 uplynulo čtvrt století od chvíle, kdy jsem nahrál s Darinkou Rolincovou tento duet. O rok později se z něj stal megahit, a to nejen u nás, ale ve všech německy mluvících zemích. Před pěti lety jsme se k této písni vrátili. Nahráli jsme ji v novém moderním aranžmá pod názvem Zvonky 2009 a natočili k ní i videoklip. V něm si mimochodem zahrály i moje děti a dcerka Dariny.

Na DVD jste zařadil i jeden nečekaný videoklip skupiny Wanastowi Vjecy. Z jakého důvodu?

Jednou mě oslovil Robert Kodym, že by rád natočil píseň Lady Karneval. Bylo to v Karlových Varech, kde jsme oba vystupovali na Miss České republiky. Přehrál mi píseň v jejich aranžmá v autě a já jsem mu na to řekl, že se mi to líbí, akorát mi v závěru té písně chybí ten jeden závěrečný charakteristický tón. Nabídl jsem mu zároveň, že se jim do té písně vetřu a zazpívám jej. Robert mi odpověděl, že by to bylo skvělé. A pak se k této verzi písně od skupiny Wanastowi Vjecy, kde zpívám, natočil videoklip, který je mimochodem nejdražší v historii české populární hudby. No a vy jej teď uvidíte na mém DVD.

Co nyní chystáte nového?

Velmi intenzivně a s velkou chutí připravuji natáčení písní českých, ale i německých autorů, kteří pro mě skládali. Zajímavé je, že všichni tito autoři sami zpívají, nebo mají vlastní skupinu, takže jsou činní jak ve studiu, tak na jevišti. Někdy mě překvapilo, jak krásnou píseň mi věnovali, když ji mohli sami zpívat. Chodím natáčet s kapelou Chinaski, s Martinem Chodúrem a dalšími skvělými českými muzikanty. Odjíždím také do Berlína, kde natáčím písně v německém jazyce. Album se bude zřejmě jmenovat Herr Gott nochmal. Producent vyzval zpívající autory z různých skupin, aby pro mě napsali píseň. Z více než dvaceti písniček se jich už vybralo devět. Je to trochu nový způsob produkce. Taková soutěž mezi autory. Jsem zvědav na výsledek této spolupráce.

Povídali jsme si o vašem chystaném albu. Čeká vás i další turné?

Ano. Těším se na své fanoušky na česko-moravsko-slovenském turné, které proběhne na podzim. Konkrétně od konce října do začátku prosince. Poslední koncert se bude konat 6. prosince v pražské O2 areně. Tímto projektem a jeho přípravami velmi žiji a na koncerty se velmi těším.

S Lucií Bílou na Koncertě hvězd na pražském Žofíně (2003)

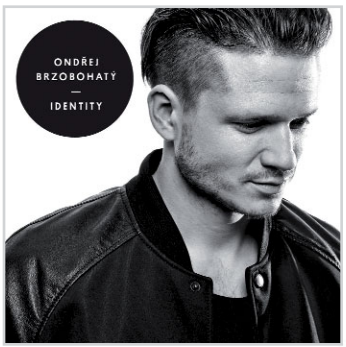
Foto © Martin J. Polák

S Marianem Goldem ze skupiny při interpretaci písně Forever Young (Být stále mlád) na koncertě na pražském Žofíně (2009)

Foto © Lukáš Fronk

ONDŘEJ BRZOBOHATÝ SNY SE PLNÍ, JEN JIM TROCHU POMOCT!

Muzikant, textař, herec, moderátor – to všechno je Ondřej Brzobohatý. U Supraphonu mu vyšlo debutové album s příznačným názvem Identity. Ondřej Brzobohatý má identit několik a na albu některé z nich poodhaluje. Album je to pestré, posluchačsky přívětivé a chvílemi i hluboké. Určitě potěší.

SU 6254-2

Prý vznikalo dlouho…

Vznikalo pět let. Nevím, jestli se to dá označit za dlouhou dobu; je mi ale teprve třicet, takže asi ano.

Jakým způsobem nahrávky vznikaly?

Původně jsem vůbec neměl v úmyslu vydávat teď desku. Většinou, když napíšu píseň, přemýšlím, komu bych ji věnoval. Postupně jsem tedy psal písničky a myslel si u nich třeba na Vojtu Dyka nebo Ondru Rumla. Postupem doby jsem si uvědomil, že se věnuji příliš mnoha profesím najednou, a že mi nezbývá čas na to, co mě vždycky bavilo nejvíc: na hraní s kapelou. Řekl jsem si tedy, že bych ty písně mohl psát pro sebe. K tomu se přidalo nabyté sebevědomí ohledně textů. Takhle tedy deska vznikala. Skutečně asi pět let, i když více než polovinu materiálu na ni jsem napsal za poslední rok.

VIDEO Supraphonline

Foto © 2014 Benedikt Renč

Dá se o tomhle albu říct, že je vaším autoportrétem?

Může se tak brát, ale je to pouze částečný autoportrét. Odkrývá spoustu závažných osobních témat, ale rozhodně ne bulvárním způsobem. Spíš jsem chtěl, aby deska měla poetickou náladu. A taky aby byla žánrově a především dynamicky pestrá. To se mi povedlo. Různé písně jsou v různých beatech, dynamikách, rychlostech, rytmech. Je to složenina všeho možného. Za deset let, co funguje moje kariéra, mě lidi vnímají v různých identitách. Proto název ***Identity***. Deska ukazuje, kým skutečně jsem.

Z těch identit vás, pokud to dobře chápu, nejvíc naplňuje právě ta muzikantská…

To vždycky platilo, platí stále a věřím, že nadále platit bude. U téhle činnosti se cítím nejkomfortněji, je mi v ní nejlíp. A netýká se to jenom interpretace vlastních písniček. Představte si třeba, že sedíte ve studiu a točíte hezkou symfonickou muziku k filmu. Partitura, na které měsíc pracujete, najednou ožívá. Notu po notě. To je taky něco nádherného! Krásný pocit!

Dá se tenhle pocit s něčím srovnat?

Nedá. Dokonce ani s tím, když v přímém přenosu přijdete na pódium a víte, že vás sledují dva milióny lidí. Taky je to adrenalin, ale s tím, o čem jsem mluvil, se to srovnat nedá.

Důležité je asi i to, že ve vlastních písničkách jste sám za sebe; to jako herec nejste!

Přesně tak! Jako herec interpretuju slova někoho jiného a hraju jinou postavu, ne sebe. Jako moderátor do určité míry sám za sebe jsem, většinu textů jsem si v těchto případech sám napsal, ale pořád jsem v roli někoho, kdo provádí odněkud někam. Jako zpěvák a skladatel dohromady si můžu dovolit být sám sebou. To je obrovská svoboda. Svobodu miluju.

Kterých osobních témat se v písničkách na desce dotýkáte?

Vracím se k různým zážitkům v mém životě. Člověk si uvědomuje, co se stalo, a přemýšlí, jestli je to správně. Jestli chce takhle žít nebo jestli by to mohlo být nějak jinak. Pak stačí rozhodnutí, že chcete změnu, a různé konstelace vám k ní pomůžou. No a potom je tu samozřejmě láska, ať už opětovaná nebo neopětovaná. Všechny ty záležitosti, o kterých na desce zpívám, jsem prožíval a prožívám.

Různá témata jsou ve vašich textech občas trochu zakuklená. Pracujete rád s obrazy a metaforami?

Občas ano. Ale, popravdě řečeno, rád pracuji s konkrétním textem a konkrétním příběhem. Někdy používám metafory a dvojsmysly, ale vždycky ke konkrétnímu příběhu. Psát text v obrazech, abych se v něm třeba ani sám nevyznal, posluchač by si ho vyložil po svém a já se pak tvářil, že přesně takhle jsem to myslel – to neumím.

Mluvil jste o sebevědomí v textech; dřív jste je neměl?

Neměl. Možná i proto, že v kapele Bůhví jsem fungoval spíš jako interpret a autor hudby. Na texty měl monopol Martin Hrubý, který to umí. Psal a dodnes píše krásné texty. Neměl jsem chuť ani odvahu se s jeho texty srovnávat. Pak jsem ale z kapely odešel a najednou jsem byl sám za sebe. K tomu jsem prošel i určitým vývojem, něco si přečetl a mimo jiné pracoval třeba s Michalem Horáčkem. Nechával jsem se inspirovat a získával sebevědomí. Říkal jsem si, že ty moje texty nejsou tak špatné. Navíc se mi dobře zpívají. Moje hudební fráze nejsou totiž úplně obvyklé a ne každý textař na ně umí psát. A já se při zpěvu chci cítit komfortně.

Je pro vás těžší napsat text nebo muziku?

Určitě text, i když třeba už při psaní hudby vím, o čem bude a jak ho přibližně poskládám. Text někdy píšu i několik měsíců.

Někteří vaši kolegové rádi píší texty v angličtině, je to móda. Vaše deska je přitom celá v češtině, angličtina zní jenom v jedné frázi. Od začátku tomu tak mělo být?

Ano, chtěl jsem českou desku. Ta anglická fráze je v jednom konkrétním místě, kdy sedí. Myslím si, že česky zpívané písničky se dostanou k posluchačům blíž. Napsat text v češtině je těžší – ale člověk si za ním pak víc stojí. A osobní rovina získává na síle. Druhý důvod češtiny je v pohodlné interpretaci. V angličtině se mi sice zpívá dobře, ale texty někoho jiného, písničky, které už znám a mám rád.

Jako hosté s vámi na desce zpívají Tereza Černochová a Peter Cmorik…

Píseň Vietor je duet se slovenským zpěvákem. Přemítal jsem, kdo jak na Slovensku zpívá a Peter Cmorik pro mě byl ideální. Má krásně zabarvený hlas se soulovým a současně trochu rockovým nádechem. Krásný protipól mého hlasu. To mě bavilo. A u Terezy to bylo tak, že se mi zdála. Fakt se mi v noci zdálo, že se mnou tu písničku zpívá. Tak jsem jí druhý den zavolal a zeptal se jí, jestli by mi ten sen nesplnila. A stalo se.

Stává se vám častěji, že byste si někoho nebo něco vysnil?

Stává. Třeba ne tak konkrétně, jako v případě Terezy, ale v obrazech, které se potom stanou. Věřím, že se přání vyplňují. Samozřejmě tomu musíte jít naproti, ale sny se opravdu můžou splnit.

A ještě k desce *Identity* – zajímavě jste pojali i její obal.

Miluju různé hrátky. CD má na bookletu položenou titulní kartu ve čtyřech barvách – každý si bude moci vybrat tu, kterou má rád. Touhle hrou jsem chtěl říct, že identit je mnoho a člověk je pestrobarevný. Obecně – svět je pestrobarevný. Vnímat ho jenom černobíle, je dost omezující. Koneckonců o tom na desce i zpívám, takže se to všechno hezky propojuje.

HANA ZAGOROVÁ
NOVÉ PÍSNIČKY MI DĚLAJÍ RADOST!

Hana Zagorová přichází s novinkovým albem! Své fanoušky na ně nechala čekat sedm let. Čekání se ovšem vyplatilo – deska s názvem Vyznání stojí za to. Obsahuje dvanáct skvělých písniček, které k sobě ladí a které spojuje charakteristický, hladivý zpěv populární zpěvačky. U téhle desky si odpočinete, ale možná se i zamyslíte nad životem. Zkrátka a dobře: kdo si počkal, ten se dočkal.

SU 6259-2

Album s novými nahrávkami vydáváte po sedmi letech; asi je to pro vás spíš radost. Zřejmě se nepotřebujete připomínat každý rok novou deskou.

Přesně tak. Na novou desku musí nazrát čas, a teprve když opravdu nazraje, stojí za to ji natočit. Zdálo se mi, že právě teď nadešla ta doba, kdy jsem desku natočit chtěla. Tak jsem ji natočila.

Řekla jste, že písničky na desku musí ladit, na albu jich je dvanáct. Z kolika jste vybírala?

Asi z dvaceti, tedy z malého množství. Moc nerada písničky odmítám. Navíc všichni ti staří bardi, se kterými spolupracuji dlouho, už vědí, co jim vezmu a co ne. Ti už píšou na jistotu. Vzájemně se známe dlouho, takže mi umí dodat píseň přímo na tělo. A zavoněly mi i písničky těch autorů, kteří se na mé desce objevují poprvé. Rozuměla jsem jim, alespoň se mi to zdálo, takže jsem je mohla a chtěla nazpívat.

K těm bardům: stane se vám někdy, že byste jejich písničku chtěla předělat, nebo ji odmítla?

Stane. Předělávání nemám ráda, takže autora spíše odkážu na jiného interpreta. Dělám to nerada, ale občas k tomu dojde. Rozhodně se do písničky nenutím.

Foto © 2014 Ondřej Pycha

VIDEO Supraphonline

To je tedy i případ těch zbylých osmi písniček?

Ano. Myslím si, že s nimi jejich autoři ještě zatočí. Rozhodně se neztratí, ale nebyly to písničky pro mě.

Vybíráte si tedy z návrhů, dostanete text a noty a rozhodujete se…

Ano, a většinou dostanu i demosnímek nazpívaný autorem. Už před natáčením se dá odhadnout, jak písnička zarezonuje, jak mi sedne. Když už píseň natočím, stojím si za ní. Kdybych nakonec nezařadila písničku, kterou už jsem natočila, brala bych to tak trochu jako svoje selhání.

Máte přesto nějaké natočené, ale z nějakých důvodů nevydané písničky?

Teď mě žádné nenapadají. Určitě nějaké takové budou, ale spíš z dávných dob, a na to si nevzpomínám.

Liší se nějak spolupráce s jednotlivými textaři? Na albu máte texty třeba od Eduarda Krečmara, Václava Kopty, po čase vám přispěl i Pavel Žák…

Ta spolupráce je v zásadě se všemi podobná. V tomhle případě s tím rozdílem, že Eda Krečmar má na mé nové desce jeden text a Václav Kopta tři. Musím říct, že když jsem dostala text k písni Náš Rubikon s hudbou Petra Maláska, nebo k polské písni Rande u Zdi nářků, byla jsem oslněna.

Po dlouhé době jste nazpívala text Pavla Žáka, to je asi další radost...

To je veliká radost! A je fajn, že k písničce Beethoven napsal hudbu Karel Vágner – oba, jak Vágner, tak Žák, patřili po desetiletí k mým nejbližším spolupracovníkům.

Texty si píšete i sama; tvoříte je raději na muziku nebo „na zelené louce“?

Ráda píšu na muziku, ta mi dodá impuls. Vzbudí ve mně chuť k napsání textu. A taky nápad. Tak tomu bylo i u tří francouzských písní na desce Vyznání. Jsou překrásné. Už když jsem je slyšela v originále, řekla jsem si: to je ono! Takové kdyby mi napsali čeští autoři!

Vzpomenete si na svůj vůbec první text?

První text jsem napsala na písničku Hany asi tak v sedmdesátém roce. Tehdy k tomu došlo z nutnosti. Chtěla jsem tu písničku zpívat, kapelník Richard Kovalčík mě zamknul v pokoji a řekl, že mě pustí ven teprve tehdy, až text napíšu. A stalo se. Po dlouhém váhání a odkládání jsem měla písničku tak zažitou, že jsem ho napsala za dvě hodiny.

Jedním textem přispěl na *Vyznání* i slovenský básník Ľubomír Feldek!

Poprosila jsem ho, aby sáhnul do šuplíku. Udělal to a jsem za to moc ráda. Tuhle písničku vnímám trochu jinak než ty ostatní, pokládám ji za hereckou. I způsob natáčení byl jiný. Přišla jsem do studia, udělala jsem si poslechy, jednou jsem ji natočila a nechala ji tak. Žádné předělávky nebo opravy. Chtěla jsem ji mít z první vody načisto. Cítila jsem totiž, že je to písnička, která by se moc krásně dělala živě.

Když jsem ji slyšel poprvé a neměl ještě před sebou tracklist alba, napadlo mě, že jste tenhle text napsala sama. Vyznává hodně osobně, zpívá se v ní o nemocech těla a bolestech duše. Vy sama jste si hlavně těch nemocí užila dost.

(smích) Že bych ten text napsala sama? Nechci se srovnávat s panem Feldekem, na to si opravdu netroufám. Ten text je skutečně nádherný. Moc si vážím toho, že na desce mám písničku s textem tohoto skvělého básníka.

Čím si léčíte splín duše vy?

Je docela možné, že se vypíšu. Nebo si pustím nějakou hezkou hudbu. V každém případě se svými splíny nechodím mezi lidi. Pokud je to můj splín, musím si ho sežrat sama. Je to ošklivé slovo, ale tady sedí. A když mám pocit, že jsem s nějakým problémem vyrovnaná a že ho mám zvládnutý, teprve můžu vzít někoho za ruku.

Ještě pár slov k českým autorům muziky, kteří na desku přispěli. Zdánlivě jsou to zástupci zcela odlišných hudebních žánrů!

A přitom ty písničky mají společný charakter, což je dobře. To je totiž základ k tomu, abyste mohl desku natočit. „Moji“ autoři se strefili do žánru, který je mi blízký a který můžu zpívat.

A všechno to aranžérsky sjednotil Dan Hádl…

… a udělal to skvěle. Přiznám se, že některé písničky jsem nazpívala jenom s pianem, a on pak na tenhle polotovar dopisoval aranže. To se velice osvědčilo. To piano hrál úžasně klavírista Boom Bandu Ondřej Hájek. On se mnou skutečně dýchá. To zbožňuju.

Zpíváte ráda jenom s pianem nebo v malé komorní sestavě?

Někdy ano, ale ne dlouhý úsek. Ráda na koncertě zazpívám jednu, nanejvýš dvě pianovky, ale recitál jenom s klavírem jsem zatím nedělala.

***Vyznání* je vaším dvacátým řadovým albem; je to pro vás důvod k oslavě?**

(váhání) Nevím. Možná ne k oslavě, ale určitě k radosti. Víte, já nejsem vzpomínací typ. Opravdu ne. Teď mám tohle dítě, a to mě zajímá ze všeho nejvíc.

Určitě už máte první ohlasy?

Ano, a mám z nich radost. Někdy se stává, že posluchači při poslechu třeba některé písničky přeskočí, nebo si naopak navolí nějakou sestavu z té které desky. Teď mi říkají, že tuhle desku poslouchají se zájmem od začátku do konce. To je fajn!

SU 6259-2

Foto © 2014 Ondřej Pycha

MICHAEL KOCÁB POVÍDALI, ŽE MU HRÁLI

Jubilující Michael Kocáb: 35 let skvělé muziky bez ohledu na šuplíky!

Šest křížků na zádechu zastihuje Michaela Kocába na bilančním 3CD s edice Zlatá kolekce v téměř padesátce nahrávek z let 1980 až 2014, představujících jeho curriculum vitae v populární hudbě.

První disk je rockový. Podstatnou část logicky tvoří Kocábova skvělá spolupráce s Michalem Pavlíčkem, Vildou Čokem, Jiřím Hrubešem, Klaudiem Kryšpínem a dalšími v rámci Pražského výběru. Čtyři tracky pocházejí z pokračování Výběrové story s označením II. Závěrečný kousek Warning je pak ukázkou z aktuálního prograckového spojení s pány Proudfootem, Sheehanem a Donatim, s nepochybnými mezinárodními parametry i ambicemi.

SU 6261-2

VIDEO

Supraphonline

Dvojka je příležitostí pro Kocábovu šansonovou pěveckou podobu, velmi úspěšnou s písněmi z projektů Petra Hapky a Michala Horáčka i těmi vlastními pro Pražský výběr či sólové album. U mikrofonu je tu ke slyšení ve spojení třeba s Bárou Basikovou, Josefem Kemrem, Lucií Vondráčkovou, Zlatou Kinskou nebo Danem Bártou.

Na posledním CD najdete jeho kompoziční, instrumentální, aranžérské i produkční práce pro Marthu Elefteriadu, Evu Olmerovou, Jiřího Korna či dceru Natálii a další duety s Lucií Bílou, Petrem Jandou nebo Petrem Kolářem. Kaleidoskop je pak na závěr doplněn ukázkou z představení Odysseus, propojujícího Homérův námět s Kocábovou hudbou na pomezí klasické, Horáčkovými texty a zpěváky proslulosti Magdalény Hajóssyové nebo Petera Dvorského.

MAGICKÝ HLAS REBELKY
DOKUMENT O MARTĚ KUBIŠOVÉ

Osud zpěvačky a signatářky Charty 77 Marty Kubišové přiblíží v chystaném celovečerním dokumentu Magický hlas rebelky režisérka Olga Sommerová. Píseň Život není pes, která k němu vznikla, nazpívala Kubišová s Anetou Langerovou, která s ní vystupuje v komorním muzikálu o Sidonii Nádherné. Koncem června se opět objeví na letní scéně Divadla Ungelt. Premiéra dokumentu je plánována na 17. července – soundtrack vydá Supraphon již 4. července.

„Martu Kubišovou miluju od svých mladých let, její elpíčko Songy a balady jsem v 60. a 70. letech poslouchala pořád. Když bolševici v roce 1970 zakázali Martě zpívat, nesla jsem to jako další ránu svobodě,“ uvedla Sommerová, pro kterou byla možnost natočit o ní životopisný film poctou.

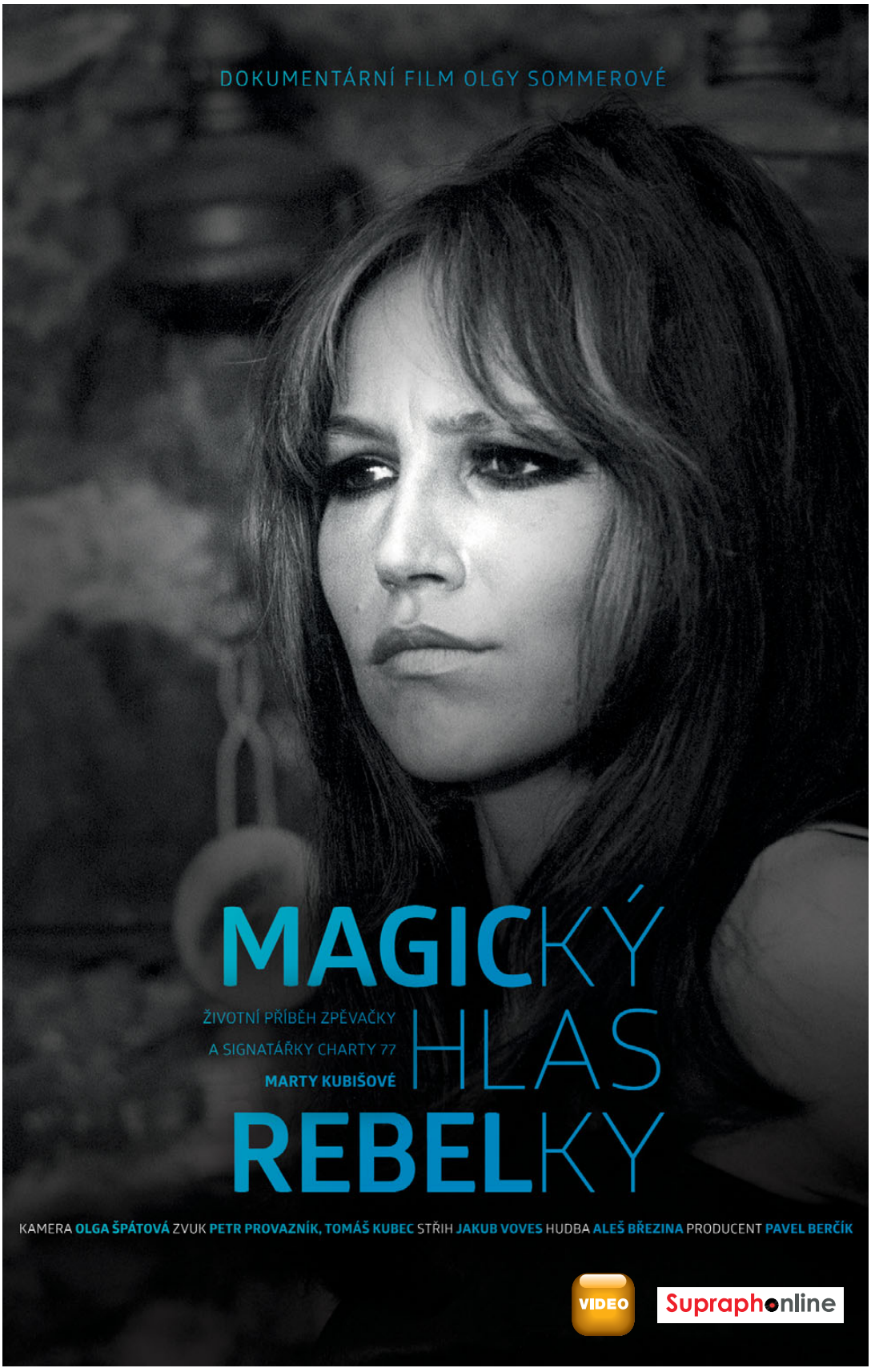
Film natáčela v průběhu jednoho roku. Štáb se zúčastnil několika jejích koncertů, navštívil bývalou zpěvaččinu chalupu, kde podepsala Chartu 77, jíž se záhy stala mluvčí, a kde byla po léta sledována Státní bezpečností. Při návštěvě Archivu bezpečnostních složek Marta Kubišová poprvé nahlédla do svazků, které na ni StB vedla. Ve filmu se potká se svými přáteli z Charty Danou Němcovou, Pavlem Kohoutem, Vlastimilem Třešňákem a Jaroslavem Hutkou, ale i s dalšími svými kamarády. Například Milanem Heinem, Václavem Neckářem, Petrem Maláskem, Ferem Feničem, Ivou Janžurovou a s dcerou Kateřinou.

Součástí dokumentu budou sekvence z muzikálu Touha jménem Einodis o baronce Sidonii Nádherné. Osud Sidonie, která vzdorovala dvěma totalitám 20. století, nacismu a komunismu, je paralelou Martina protestu proti normalizační komunistické moci. Postavu Sidonie ve zralém věku zpívá Marta Kubišová, Sidonii mladou Aneta Langerová.

Režisérka ve filmu použila také archivní filmové materiály z první kariéry Marty Kubišové, z jejího comebacku v roce 1989 a dobové archivy odkazující na absurditu a zločinnost posledních dvaceti let komunistického režimu v Československu.

Součástí dokumentu budou sekvence z muzikálu Touha jménem Einodis, kde Marta Kubišová zpívá s Anetou Langerovou. *„Marta nikdy netrpěla hvězdnými manýry, světská sláva pro ni nic neznamenala, byť je nositelkou mnoha profesních cen. Překvapila mě například svým smyslem pro humor,“* doplnila Olga Sommerová. Za své občanské postoje obdržela Kubišová v roce 1995 Medaili za zásluhy, v roce 1998 byla uvedena v rámci udělování cen Akademie populární hudby do Síně slávy a v roce 2002 získala Cenu Thálie. O deset let později převzala Řád čestné legie, nejvyšší francouzské státní vyznamenání.

Celovečerní dokument Magický hlas rebelky vznikl v producentské společnosti Evolution Films v koprodukci s Českou televizí a s podporou Státního fondu kinematografie. Soundtrack obsahující i nový duet Kubišové s Anetou Langerovou vydává Supraphon.

SU 6251-2

Foto © 2014 Robert Vano

JIŘÍ KORN PROČ NEDÁVÁM ROZHOVORY?

Jiří Korn – zpěvák, tanečník, muzikálová hvězda, herec, moderátor, showman, choreograf, seniorský mistr republiky v pool biliardu a otec dvou dětí. Jezdí na kole a na koloběžce, lyžuje, hraje golf, squash a tenis. Má rád špagety a čínskou kuchyni. Nenávidí špínu, nepořádek, bezohlednost, chamtivost a přetvářku. Je, jako jeden z mála, dochvilný. Je nadprůměrně vitální a pracovitý a při tom tvrdí, že je líný. V soukromí působí klidně a vyrovnaně a jen tak něco ho nevyvede z míry. Je společenský, má smysl pro humor a při dojemných filmových nebo divadelních scénách se neubrání slzám. V showbyznysu se pohybuje už přes čtyřicet let. V květnu oslavil 65. narozeniny a opět neposkytl ani jeden rozhovor, i když důvodů bylo tentokrát více – mimo jiné i vydání bilančního 3CD Co mám v očích, které přinesl Supraphon v ediční řadě Zlatá kolekce.

Jiří Korn k tomu podotýká: *„Rozhovory pro časopisy nebo noviny nedělám rád. Často mívám pocit, že jsem o sobě už všechno řekl a všechno, co se dá napsat, se už napsalo. Každý redaktor se samozřejmě vždycky snaží napsat něco víc, něco zajímavého a něco, co se ještě nepsalo, ale těch, kterým se to podaří, je málo. Teď je v oblibě rozhovor na diktafon. Redaktor před vás položí malý přístroj a celý rozhovor nahrává. Pak ho doma přepíše na papír a je hotov. Výsledek je dost nezajímavý. Když si takový rozhovor přečtu, připadám si jako blázen. Mluvené slovo prostě působí jinak, než slovo psané. Ono vůbec dělat rozhovor nebývá moc příjemné. Představte si, že k vám přijde úplně cizí člověk, kterého jste v životě neviděli, požádá vás o chvíli času, sedne si s vámi někde ke stolu a bez ohledu na to, jakou máte náladu a kde to je, vytáhne diktafon a začne vám klást otázky typu: koho právě milujete, co vaše bývalá žena, co děti, co si myslíte o sexu nebo (a to mě v poslední době nejvíc rozesmálo) kdy a v jaké situaci se cítíte nejvíc sexy. Takže se pokoušíte nějak odpovědět a pěkně se v tom koupete, nebo nějak zavtipkujete a k pravdě se to přibližuje jen v náznacích. Prostě nějak v dané situaci odpovíte. Pak se to z diktafonu přepíše a blábol je na světě. Aspoň v mém případě, protože nemám dar být ve vteřině zajímavý nebo vtipný na dané téma. A tak můžu zodpovědně říct, že dobrých nebo čtenářsky zajímavých článků se mnou (nebo o mně) je málo. Ale na druhou stranu musím přiznat, že to není jen vinou redaktorů. Rozhovory prostě někdy nemám rád a asi k nim i tak přistupuji. Jinou kapitolou je bulvár, kde jde hlavně o to, aby článek měl přitažlivý titul a čtenář se při čtení pokud možno co nejvíce divil. Úplně ideální je asi varianta: «Četlas to o tom Kornovi? To je šílený, ten už neví, co by!» V bulváru mi to nevadí. Myslím, že reagovat na jeho články nemá smysl. Stejně si píšou, co chtějí, a většina čtenářů si to možná i uvědomuje. Spíš mi vadí, když seriozní časopisy nebo noviny přehnaně používají prvky bulváru. Kvalitnímu redaktorovi se to nestane, ale těch je u nás ještě bohužel málo,“* upřesňuje Jiří Korn skutečnost, proč tak málo, a tak nerad, rozmlouvá s médii.

zdroj: www.kornjiri.com

VIDEO

Supraphonline

SU 4147-2

Foto © 2014 Lenka Hatašová

JITKA HOSPROVÁ
HINDEMITH JE MŮJ SPOJENEC

Jitka Hosprová je historicky první českou sólovou violistkou. Svoji dráhu začínala s mistrovským nástrojem od Gaspara Strnada z roku 1792. Nyní hraje na violu od českého mistra Petra Zdražila. Koncertuje po celém světě, hraje se špičkovými mezinárodními orchestry a od roku 2001 vydala deset úspěšných alb. To jedenácté CD jí vychází 25. 7. 2014 u Supraphonu. Jitka Hosprová se na něm rozhodla věnovat skladateli, který zásadně přispěl k emancipaci violy v minulém století – Paulu Hindemithovi. Hindemith Jitky Hosprové je technicky bravurní i emocionálně bohatý, hluboký i barevný, jako ostatně nástroj sám.

Jitko, co pro vás osobně znamená hudba Paula Hindemitha?

Pro mě je Paul Hindemith velký spojenec v prosazování violy jako sólového nástroje. Sám byl skvělý violista a jeho skladby vystihují kvalitu a přednosti nástroje. Těší mě, že právě Hindemith věnoval svoji slavnou sólovou sonátu Op. 25 českému violistovi Ladislavu Černému a inspiroval tím řadu českých skladatelů ke komponování sólových skladeb pro violu – například Pavla Bořkovce, Ladislava Vycpálka či Jana Klusáka.

Překvapilo vás něco?

Překvapilo mě, kolik je za tím kvantem not pro sólovou violu skvělé hudby.

Můžete prozradit, kde vás mají posluchači možnost v nejbližší době slyšet a zda budete zařazovat do programů svých koncertů i skladby z nového alba?

Určitě, Hindemith je aktuálně na mém repertoáru. V červnu budu hrát Smuteční hudbu s orchestrem v Santiagu de Chile. V České republice zahraji v létě v rámci vlastního festivalu Procházky uměním. Také chystáme s klavíristkou Jitkou Čechovou, jenž mne v mé nové nahrávce doprovází spolu s Pražským komorním orchestrem, na 21. září recitál do Rakovníka. Tento koncert bude přenášet Český rozhlas. Na září mám rovněž naplánované koncertní turné po Moravě.